

Donata
Norvilaitė

Atsispyrus

NUO BEDUGNĖS

svajonių knygos

Atsispyrus
NUO BEDUGNÈS

Donata
Norvilaitė

Atsispyrus
NUO BEDUGNĖS

Romanas

Vilnius
2022

1

– Dieve... Kaip aš nekenčiu tavęs! Tau akmuo vietoj širdies...

– Nebambėk! – suriko Aurelijus. Pavargęs nuo nuolatinių barnių laukė, kada žmona su vaikais pagaliau išsinešdins. – Neketinu veltui eikvoti savaitgalio!

Su neslepiaama panieka Lėja nužvelgė vyrą ir atsitūpusi padėjo apsiauti batus dvynukams.

– Tu tiek pat esi atsakingas, kiek ir aš. Sėdžiu užsidariusi su vaikais jau ketvirtus metus, o tu toliau kaip niekur nieko gyveni savo gyvenimą, tarsi niekas nebūtų pasikeitę, taip neteisinga! – vis labiau niršo ji.

– Pati norėjai vaikų, dabar ir žiūrėk, – tėškė su neslepiaama pašaipą vyras.

Negalėdama patikėti tuo, ką girdi, Lėja pažvelgė į žmogų, kurį kadaise mylėjo, ir papurčiusi galvą palinko paimti kuprinės.

– Berniukai, einam, – suspaudusi vaikų delniukus, koja užtrenkė duris.

Prisegusi vaikus kėdutėse paspardė užpakalinį ratą ir matydama, kad padanga kiek per minkšta, visai apniukusi įsitaisė prie vairo. Mėlyno miniveno variklis

grėsmingai riaumoję, spaudžiant akceleratorių, neįjungus pavaros.

– Ramiai, Lėja, ramiai. Tu juk nenori pakenkti vaikams, – pati sau kartojo.

Diena buvo itin karšta, nors liepos pradžioje lietus kasdien pylė lyg iš kibiro, bet antroje mėnesio pusėje debesys išsisklaidė ir leido saulei išdžiovinti permirkusią žemę. Atbula ranka nusišluosčiusi aprasojusią kaktą ir stipriai gniauždama vairą, Lėja pajudėjo iš kiemo, neturėdama jokio tikslo. Buvo tokia įpykusi, kad nepajėgė net pravirkti. Važiavo ten, kur vedė akys, akylai žvelgdama į kelią mėgino susikaupti, kad nepadarytų lemtingos klaidos. Pernelyg stipriai mylėjo savo mažuosius padaužas, kad sukeltų jiems pavojų. Sumažinusi greitį įsuko į degalinę, esančią šalia išvažos iš miesto, turėjo prisipūsti pustuštę padangą. Keikdama save už silpnavališkumą Lėja panardino pirštus į plaukus ir užsimerkusi klausėsi automobilio salone kilusio šurmulio.

– Kas nutiko, katinėliai? – ji palinko prie dvynių.

– Pamečiau gertuvę, – šniurkščiojo Jokūbas.

Pakėlusį gertuvę Lėja pažvelgė į Bernardą, kuris, kaip visada, ramiai sėdėjo ir nieko nereikalavo. Dvynukai išvažizda buvo visiškai identiški, tačiau charakteriai smarkiai skyrėsi. Jokūbas buvo kaip ugnis: smalsus ir nenustygstantis vietoje, o Bernardas visiškai brolio priešingybė. Jis ramiai žaisdavo nereikalaudamas papildomo dėmesio, aplinką stebėdavo atsargiai, bet įdėmiai, lyg kaupdamas informaciją.

– Dar šiek tiek pakentėkite ir kaipmat būsime pas močiutę.

Girdėdama džiaugsmingą vaikų pritarimą Lėja išsuko iš miesto ir šalikelėje išvydo jauną vyrą, stabdantį automobilius. Pirštais persibraukęs aukso spalvos trumpai kirptus plaukus, šypsodamasis jis mostelėjo Lėjai ranka. Pati nesuprasdama, kodėl taip elgiasi, nė nesvarstydama numynė stabdį ir nužvelgė jaunuolį. Jis atrodė ne vyresnis nei dvidešimt penkerių metų, vešlia barzda, vilkėjo patogiais drabužiais ir avėjo žygio batais, o prie kojos buvo pasidėjęs milžinišką kelioninę kuprinę. Vyras nedvejodamas pravėrė dureles, klestelėjo ant sėdynės ir tarp kojų įgrūdo gremėzdišką kuprinę.

– Sveika, aš Mindaugas, – atvirai šypsodamasis jis ištiesė ranką.

– Labas, Lėja, – ji nesutrikusi paspaudė didelę plaštaką.

Mindaugas pažiūrėjo į nurimusius berniukus ir pamėjo jiems.

– Kiek vyrukams metų? – smagiai paklausė.

– Ketveri, – staiga Lėja pasigailėjo taip neatsakingai pasielgusi.

– Kur nors keliaujate?

– Tiesą sakant, niekur, – ištarusi šiuos žodžius ji pasijuto apgailėtina. – Kur pats važiuoji?

Vyras akimirka sutriko, bet atsipalaidavęs patogiau įsitaisė sėdynėje ir susimąstė.

– Keliauju į sostinę. Buvau Norvegijoje, paskui Švedijoje, o grįždamas namo užsukau į Pasvalį nusipirkti alaus – girdėjau, kad ten geri aludariai, – nusijuokė patenkintas. – Tai va, o dabar laikas grįžti namo.

– Hmm, įdomu, bet tu supranti, kad esi Anykščiuose? – nusijuokė Lėja.

– Turėjau dar porą laisvų dienų, tai nusprendžiau aplankyti draugą. – Jis kiek galėdamas pasisuko sėdynėje ir pažvelgė į ją. – Kodėl sakei, kad niekur nevažiuoji?

Visai nesutrikusi Lėja nutaisė pagiežingą šypsnį ir neatplėsdama akių nuo kelio susimąstė, kad pasielgė pernelyg lengvabūdiškai paimdama nepažįstamą pakeleivį. Perjungusi radijo stotį, ji vėl žvilgtelėjo į vyrą ir skaudžiai sukando žaizdotą lūpą.

– Persigalvojau, važiuoju link magistralės, iš ten greičiau ką nors susistabdysi.

– Gyveni Ukmergėje? – vyras susidomėjęs žvelgė į keistuoelę.

– Ne, gyvenu Anykščiuose, tiesiog noriu pasivažinėti, – abejingai tarė ji.

– Ir dažnai taip sugalvoji pasivažinėti?

– Tik tada, kai susipykstu su vyru, – Lėja dar stipriau sukando apatinę lūpą.

Salone įsivyravo nejauki tylą. Berniukai jau saldžiai miegojo, o jaunasis pakeleivis aiškiai sutriko išgirdęs atsakymą. Matydama vaikiną išraišką, Lėja skambiai nusijuokė ir bandydama nuvyti slogią nuotaiką papurtė galvą.

– Nebijok, Mindaugai, tu saugus, aš gal šiek tiek pikta, bet velniškai gerai vairuoju, – nusišaipė Lėja.

Tyliai nusijuokęs vaikiną išsitiesė sėdynėje, kiek leido ilgos kojos.

– O tu keista, – šyptelėjo Mindaugas.

– Jei daug keliauji, neturėtum stebėtis žmonių keistumu, – smaginosi Lėja.

– Gal ir taip, bet turiu pažymėti, kad mūsų moterys išsiskiria sudėtingu požiūriu į gyvenimą, – jaunuolis pasikasė galvą.

– Belakstydamas po pasaulį lioveisi mylėti tautietes?

– Anaipol, – jis išsitraukė iš kuprinės butelį mineralinio. – Jei neturėtum vaikų, dabar kabinčiau tave!

– O tai, kad esu ištekėjusi, tavęs nestabdytų? – pralinksmėjusi paklausė Lėja.

– Taigi sakei, kad susipykote, vadinasi jis susimovė ir aš turėčiau realių šansų, – pakeleivis godžiai nugėrė keletą gurkšnių.

– Nieko panašaus, – nusikvatojo Lėja. – Tu man per jaunas, berniuk.

– Tai kiek tau metų?

– Trisdešimt, – nedvejodama atsakė ji.

– Eik tu sau, rimtai? – nusistebėjo Mindaugas. – Ne-duočiau daugiau nei dvidešimt trejų.

– Tiesiog mano puikūs genai, – Lėja žaismingai pamerkė akį. – Geriau papasakok apie savo keliones.

Akimirką Mindaugas žvelgė į ją susimąstęs, tada nostalgiskai šyptelėjo mintyse dėliodamas nesenus prisiminimus.

– Buvau Norvegijos vakarinėje dalyje. Vaizdai ten užburiantys, kopdamas į kalnus jauti neapsakomą ramybę, – tarė jis ir susinėręs rankas už galvos pasakojo toliau: – Būdamas taip aukštai jautiesi tarsi patekęs į kitą pasaulį. Žengiant per debesų rūką, atrodo, kad tuoj iš už uolos pasirodys pats Odinas. – Pajutęs, kad užsisvajoj,

vaikinas pasisuko į Lėją. – Ten net šunys kitokie nei čia, tokie laimingi, atrodo, kad šypsosi.

– Tikriausiai geras jausmas, – susimąstė Lėja. – Pas draugus buvai?

– Ne, aš visada susiplanuoju maršrutą, susikraunu kuprinę ir leidžiuosi į kelią.

– Keliauji autostopu?

– Taip, dažniausiai, – jis nusijuokė patenkintas. – Esu studentas, taip sutaupau pinigų, o ir tokių įdomių žmonių kaip tu sutinku.

– O tu drąsus, aš taip negalėčiau, bijočiau viena kur nors keliauti.

– Baimė – labai prastas palydovas, taip pusę gyvenimo pro akis gali praleisti bijodama.

– O tu semi gyvenimą pilnomis saujomis! – žavėjosi Lėja.

– Semiu visu kūnu. Man patinka gyventi, – tarė Mindaugas ir pasiražė.

– Klausau tavęs ir baltai pavydžiu, – Lėja svajingai nusišypsojo.

– Kvailystė taip kalbėti, neribok savęs, nori keliauti – keliauk.

– Su vaikais nelabai pakeliausi...

– Tai tik dar viena priežastis nieko nedaryti. Pažįstu ne vieną šeimą, kuri dar su mažesniais vaikais keliauja.

– Šeimą... – mažliai atitarė Lėja.

Mindaugas stebėjo vairuojančią jauną moterį. Nužvelgė į arklio uodegą surištus tamsiai rudus plaukus, kurių spalva saulėje priminė pienišką šokoladą. Žvelgė į pilkas akis, smailią nosį ir kiek ilgiau užtrūko prie sodrių,

bet apkramtytų lūpų. Akimis greitai perbėgo kūnu, kuris tokiu vasarišku oru buvo pernelyg paslėptas po džinsinio audinio drabužiais.

– Nori iššūkio? – paklausė jis primerkęs akis.

Tarsi pabudusi iš sapno, Lėja staigiai sulėtino greitį. Nepatikliai dirstelėjo į pakeleivį ir nervingai nusijuokusi papurtė galvą.

– Kažkaip grėsmingai skamba.

– Visai ne. Tiesiog siūlau tau pakeliauti su manim, – jis įdėmiai stebėjo jos reakciją.

– Oho... – skambiai nusikvatojo Lėja. – Tu manęs visiškai nepažįsti ir siūlai kartu keliauti?

– Na ir kas, aš kasdien susipažįstu su naujais žmonėmis, koks skirtumas? Geriau atsakyk, ar išdrįsi? – provokavo vaikiną.

– Žinoma, kad ne, nors ir labai norėčiau, – ji nusijuokė atmesdama šią mintį kaip visiškai beprotišką.

– Aš garantuoju, kad atsisakiusi gailėsi, – nepasidavė Mindaugas.

– Tai aišku, kad gailėsiuosi, berniuk, – nelinksmi nusišypsojo Lėja. – Aš esu realistė, kartą jau paskubomis neteisingai pasirinkau, daugiau neketinu rizikuoti. Jokių neapgalvotų veiksmų.

– Skamba siaubingai, – susiraukė pakeleivis, it būtų prakandęs itin rūgščią uogą. – Bet pati susikuri problemą save ribodama.

Pravėręs kuprinę jaunuolis trumpai pakilnojo daiktus ir išsitraukė mažą užrašų knygele, kažką užrašė ir įdėjo popierėlį į daiktinę.

– Kas tai? – susidomėjo Lėja.

– Mano numeris. Kai nustosi bijoti, paskambink, – jis išsišiepė užverdamas daiktinę.

Lėja išspaudė liūdną šypsni puikiai žinodama, kad niekada to nepadarys, ir pabandė nukreipti kalbą saugesne linkme. Klausinėjo apie kelionę, įspūdžius, gėrėdamasi klausė, kaip svajingai ir kartu su liepsnojančia aistra Mindaugas pasakoja savo nuotykius. Netgi akimirką sudvejojo dėl savo sprendimo, girdėdama užburiantį pasakojimą apie pasakiškus Norvegijos kalnus, fjordus ir Švedijos uolėtas pakrantes. Beviltiškai troško pati visa tai pamatyti.

Beveik visą kelią iki magistralės Mindaugas be persoto tarškėjo. Kai norėdavo ką nors sužinoti apie ją, Lėja trumpai atsakydavo ir tuojau pat pakeisdavo kalbą. Vaikinas tai pastebėjo, bet buvo pernelyg atsiribojęs nuo kitų žmonių rūpesčių, kad sureikšmintų.

– Štai ir viskas, – tarė Lėja, įsukdama į degalinės aikštelę ir jau liūdėdama, kad teks atsisveikinti su pakeleiviu, kuris taip praskaidrino nuotaiką.

– Viskas, – nusišypsojo vaikinas. – Palauk minutėlę, aš tuoj sugrįšiu, – jis pamerkė akį ir, palikęs kuprinę, nukubėjo į degalinę.

Užsūpuoti ramaus variklio gaudesio, vaikai vis dar saldžiai miegojo. Prisispaudusi prie sėdynės Lėja atrėmė galvą į atlošą ir užsimerkė. Netrukus išgirdo prasiveriančias keleivio pusės dureles. Nenorėdama atsimerkti tingiai pasuko galvą ir pajuto maloniai nosį kutenantį kavos kvapą. Atmerkusi akis išvydo garuojantį puodelį.

– Išgerk su manim kavos, – Mindaugas šypsojosi laikydamas du puodelius karšto gėrimo.

Priglaudusi prie lūpų popierinį puodelį ir kvėpdama svaiginantį aromata, Lėja vėl užsimerkė. Ji niekada nemėgo kavos skonio, bet kvapą dievino. Tirpdavo jį užuodusi, nes šis kvapas priminė vaikystę, kai lėkdavo pas mamą į kavinę, tikėdamasi būti palepinta cukraus pudra gausiai apiberta bandele su plakta grietinėle. Mamos drabužiai per dieną prisigerdavo kavos kvapo, todėl, kas kart užuodus šį aromata, Lėjos širdį užplūsdavo maloni šiluma.

Mindaugas visą kelią žvilgčiojo į susikausčiusią moterį, kuri tik klausydamosi jo kelionės įspūdžių pradėjo atsipalaiduoti, dabar ją stebėjo negalėdamas atitraukti akių. Matė, kad po gerai pritvirtinta kauke slepiasi laisvės ištroškusi aistringa moteris.

– Lėja, tu tikra fėja, – nusijuokė Mindaugas.

– Aš toli gražu ne fėja, berniuk, – tyliai prunkštelėjusi ji įdėjo kavos puodelį į laikiklį.

– Tavo vardas nepaprastas, žinai tokį animacinį filmą „Drakono akmuo“? Ten yra elfė vardu Lėja.

– O tu visai pakvaišęs, – ji nusijuokė garsiau, nei norėjo. Dvynukai pasimuistė, bet nepabudo.

– Ačiū, kad pavežei, Lėja fėja, – vaikinai pamerkė akį.

– Nėra už ką, – Lėja vėl skaudžiai sukando lūpą.

Ištiesęs ranką jai prie veido, vaikinai pirštais suėmė smakrą ir nykščiu timptelėjo lūpą.

– Ko vėl nerimauji? – paklausė žvelgdamas į akis.

Lėja iškart atsitraukė ir, bandydama suvaldyti skruostus išmušusį raudonį, persibraukė ranka plaukus.

– Kodėl manai, kad nerimauju?

– Visą kelią, kai tik ko nors paklausdavau apie tave, sukasdavai lūpą, – nusišypsojęs atsakė Mindaugas.

– Neišsigalvok, – Lėja vos susivaldė vėl neišsikibusi dantimis į paskaudusią odą.

Tyliai nusijuokęs jaunuolis pravėrė dureles ir iškėlė į lauką kuprinę, bet netikėtai atsisuko ir neklausdamas leidimo ją apkabino.

– Iki pasimatymo, Lėja fėja, lauksiu skambučio.

Įkvėpta jaunuolio laisvės, Lėja prispaudė rankas prie plačių pečių ir liūdnai atsiduso.

– Tu manęs nė neprisiminsi, – tarė svajingai.

– Aš niekada nieko nepamirštu, ypač tokios įspūdingos fėjos, – pamerkęs akį jis išsiropštė iš automobilio, užsidėjo kuprinę ant pečių ir nužingsniavo prie juodo visureigio savininko. Trumpai pakalbėjęs įmetė kuprinę į bagažinę ir, prieš sėsdamas į automobilį, atsisuko į Lėją. Sulenkęs kelis pirštus, priglaudė nykštį prie ausies, o mažylį prie burnos.

Pralinksminta vaikino užsispyrimo, Lėja iškėlė nykštį į viršų ir pasuko atgal į gimtąjį miestą.

2

Važiuodama vingiuotais girios keliais Lėja niekaip negalėjo išmesti iš galvos pakeleivio. Toldama nuo magistralės jautė vis labiau kylantį nerimą, kad vėl reikės sugrįžti ten, kur nenorėjo būti. Ilgai nedvejodama pasuko pas tėvus, kur visada jausdavosi saugi ir mylima. Šeimoje buvo vienturtė dukra ir niekada nežinojo, ką reiškia turėti brolių ar seserų, nors su pusbroliais ir pusseserėmis vaikystėje dažnai susitikdavo kaime pas senelius. Vaikystės vasaros buvo kupinos vaikų šurmulio ir nuotykių, bet metams bėgant vis rečiau visi susirinkdavo, o suaugus ryšiai visiškai nutrūko, tarsi to artumo nė nebūtų buvę. Tikrų draugų Lėja taip pat neturėjo, su vienintele drauge, kurią labai mylėjo, dar paauglystėje susipyko. Labai išgyveno dėl to, todėl nusprendė, kad bus saugiau prie nieko daugiau neprisirišti. Vaikai jai buvo visas pasaulis, niekam kitam nebeliko meilės – ją visą besąlygiškai dovanuoja savo berniukams. Niekada nesijautė vieniša, turėjo nuostabią mamą, visada žinojo, kad tik jai gali atverti širdį ir patikėti didžiausias paslaptis.

Visą kelią Lėja žvilgčiojo į daiktinę, bet taip ir nesiryžo jos atverti, juk vis tiek neketino pasinaudoti

Mindaugo pasiūlymu. Tėvai gyveno kitame miesto gale prie pušyno, jaukiame vieno aukšto name su erdvia palėpe, kurioje Lėja su berniukais dažnai apsistodavo. Anksčiau ten buvo jos kambarys, jame liko daugybė gražių vaikystės prisiminimų.

– Lėja, kodėl tu čia, juk ruošėtės važiuoti į vandens parką? – nusistebėjo mama, išėjusi pasitikti dukros su anūkais.

– Neklausk geriau, mama, mes, kaip visada, nesusikalbame, jis nenori niekur su mumis važiuoti, nes jam nepakeliamai nuobodu, – susiraukė Lėja.

– Nesuprantu, kas tam vyrui darosi, – pasipiktino mama.

– Mama, veskis Jokūbą į kambarį, aš paimsiu Bernardą, jis vis dar snaudžia, – ji nusišypsojo žvelgdama į miegantį sūnų.

– Eikš, mažutėli, močiutė tau turi dovanų, – džiaugsmingai tarė Lėjos mama, vesdamasi už rankos anūką.

Ir vėl kartojosi tas pats erzinantis scenarijus. Ji vėl stovėjo tėvų kieme ir, glausdama prie širdies sūnų, žvelgė į vaikystės namus. Užlipusi stačiais laiptais į palėpę, Lėja giliai atsiduso ir paguldė Bernardą į savo lovą. Stebėdama ramiai miegantį berniuką, perbraukė ranka per juodas garbanas ir, klausydama ramaus mažylio kvėpavimo, atsargiai susirangė šalia.

– Dukra, eik pavalgyti, aš pabūsiu su Bernardu, – pakūždėjo mama.

– Nenoriu, vėliau pavalgysiu.

Prisėdusi ant lovos krašto mama paglostė vienturtei dukrai galvą, plyšo širdis matant ją tokią nelaimingą. Nežinojo, kaip paguosti savo mergaitę, nes Lėja nemėgo, kai kas nors kišdavosi į jos gyvenimą.

– Brangioji, nebesikankint taip. Visada laikiau santuoką šventu dalyku, bet, matant tave tokią nelaimingą, mano įsitikinimas nebeteko prasmės. – Minutę patylėjusi mama vėl prakalbo: – Kas bus toliau? Vaikai paaugs, pradės suprasti, kad pykstatės, padarysite nelaimingus ne tik save, bet ir vaikus. Jie sugeria tėvų neigiamas emocijas kaip kempinės, net ir dabar nemanyk, kad berniukai nieko nejaučia.

– Žinau. Vis labiau įsitikinu, kad nebegalime taip gyventi, nes tai ne gyvenimas. Bet negaliu dabar visko pabaigti, nes neturiu jokio tvirto pagrindo po kojomis, net darbo nebeturiu.

– Na ir kvailys tavo darbdavys, kad dėl vaikų atleido, negali savęs dėl to kaltinti. Juk turi aukštąjį išsilavinimą, gali susirasti darbą kitur.

– Aha, užtenka pasakyti, kad esu dviejų vaikų mama ir man visos durys užsidaro, – dar labiau susikrimtusi Lėja atsisėdo lovoje.

– Nieko panašaus, aš tau suradau gerą variantą, – šypsodamasi pranešė mama.

– Meldžiu, nepradėk, – pavartė akis Lėja.

– Nebūk užsispyrusi, aš pakalbėjau su Rūta, ji dirba teisme, sakė, kad labai trūksta sekretorių, galėtum pabandyti.

– Tu gal juokauji, mama, aš – sekretorė?! – nusikvatojo Lėja.

Nuo skambaus juoko išsibudinęs, Bernardas akimirksniu susirangė mamai ant kelių.

– O tu nesijuok, Lėja, gal ir mažai moka, bet svarbu, kad galėsi ištrukti iš namų, jau pats laikas vaikams pradėti lankyti darželį. Mes padėsime, kiek galėsime, juk žinai.

– Žinau, pagalvosiu... – Nebenorėdama apie tai kalbėti, Lėja nusprendė papasakoti jai apie linksmąjį pakeleivį.

– Negali taip neatsargiai elgtis ir stoti, kai stabdo nepažįstami pakeleiviai, – papriekaištavo mama.

– Suprantu, bet jis atrodė nepavojingas, buvo matyti, kad keliautojas. – Lėja nusijuokė stebėdama mamos reakciją. – Jis iš tikro nepaprastas žmogus, norėčiau ir aš būti tokia laisva ir drąsi.

– Bet tai pavojinga. Jis vyras, gali keliauti, kur nori, o merginoms vienoms pavojinga.

– Gal ir tavo tiesa, – nusiminė Lėja.

– Tas vaikinai labai jaunas, juk supranti, dukra? – Mama paėmė anūką ant rankų ir nebyliai patraukė prie durų.

Lėja akimirka žiūrėjo į mamą, bandydama suprasti, ką ši turėjo omenyje, o tada kvatodama krito į lovą. Visą dieną slopintos emocijos prasiveržė visu stiprumu.

– Mama, tu gal juokauji, aš net tokių minčių neturėjau, – vis dar juokėsi Lėja.

– Nekalbėk taip, aš žinau, kaip tokie vyrai moka susukti protą.

– Aišku, moka, tik jam dar reikia priaugti iki vyro!

– Juk pati sakei, kad jis labai žavus.

– Taip, žavus, bet labiau žavi jo požiūris į gyvenimą, tai, kaip mėgaujasi kiekviena diena, jis tiesiog laimingas žmogus. Ar supranti?

– Tu irgi gali būti laiminga, dukra. Tai priklauso tik nuo tavęs, – tai pasakiusi, mama pradingo už durų.

Išsitiesusi lovoje Lėja atmetė rankas į šalis ir baisėdamasi mąstė apie darbą teisme. Bandė įsivaizduoti save

dirbančią, bet staiga pašokusi pradėjo nervingai žingsniuoti po kambarį. Ji ne itin mėgo bendrauti su žmonėmis, būti paslaugi ir nuolanki, šis mamos siūlymas atrodė neįmanomas. Pripuolusi prie komodos iš stalčiaus ištraukė didelį bloknotą ir atsivertusi tuščią lapą pradėjo piešti. Visada tai darydavo kilus nerimui. Jau netrukus ant popieriaus išryškėjo jauno dailių bruožų vyro atvaizdas. Lėja žiūrėjo į žmogų, kuris trumpai sudrumstė jos nuobodaus gyvenimo vandenį, ir nepastebėjo, kaip į kambarį grįžo mama.

– Gražus jaunuolis, nepasakyčiau, kad jam tik dvidešimt treji, – ji įdėmiai nužvelgė Mindaugo portretą.

– Tai tik dėl to, kad nemoku gerai piešti.

– Netiesa, mieloji, pieši nuostabiai. Taip sakau ne todėl, kad esi mano dukra. Reikėjo tave į dailės mokyklą leisti.

– Mama, kur berniukai?

– Jie žaidžia lauke su seneliu. Einam, Lėja, išgersime po taurę vyno ir pakalbėsime apie tavo darbą.

– Tu nepaliksi manęs ramybėje, ar ne? – papurtė galvą Lėja.

– Žinai, kad ne. Eime, bloknotą irgi pasiimk, aš jį kartais pavartau, noriu, kad papasakotum man apie kai kuriuos žmones.

Susitaikiusi su mintimi, kad teks kalbėti apie dalykus, kurie ją erzina, Lėja čiupo bloknotą ir nusekė paskui mamą.

Sudomino? Pirkite knygą
ATSISPYRUS NUO BEDUGNĖS
bene geriausia kaina ČIA

marcipano
valandos

istorijos, kurios galėjo nutikti ir Tau...

Debiutuojanti jausmų romanų rašytoja, dviejų vaikų mama, teismo posėdžių sekretorė, išdrįsusi siekti savo svajonės – rašyti. Pirmąjį romaną „Jis – mano demonas“ išleidusi elektroniniu formatu, pristato antrąjį kūrinį. Autorė nestokoja naujų idėjų ir šiuo metu rašo jau penktąją knygą.

„Nepamiršk, kad gyvenimą reikia gyventi“, – tokius žodžius Lėja išitaria geriausia draugė. Bet Lėjai nelengva pasiryžti. Jai trisdešimt, ji turi keturmečius dvynius ir visai neseniai nusprendė pagaliau skirtis su neištikimu vyru. Netikėtai priimtas pavėžėti pakeleivis bus tik gyvenimo pokyčių pradžia. Lėja ryžtasi judėti pirmyn – imasi teismo posėdžių sekretorės darbo ir išvyksta gyventi į kitą miestą. Ar naujame gyvenime atsiras vietos ir ypatingam vyrui kerinčiomis nefrito žalumo akimis? O gal atgims jausmai buvusiam? Ar draugės raginimai būti drąsiai padės tokiai tapti? Ar Lėja klausys savo širdies balso ir atsispirs nuo bauginančios bedugnės krašto?

Aš ♥ gamtą
Aš minkštą viršeli

e knyga

PASIDALINK,
KAD SKAITAI

www.svajoniuknygos.lt www.facebook.com/svajoniuknygos